

חזון אמסלם

בעוד כולם עוסקים במהפכה המשפטית, מתמקד השר האחראי על רשות החברות במהלכים להשתלטות עליה והחלשת ופיטורי שומרי הסף. תפקידנו למנוע ממנו להשלים את המלאכה

זרועות הרסניות לכל אורכו ורוחבו של המשק. לאחרונה פרסם מכון זולת מסמך מפורט, שכתב עבורנו עו"ד איתי מק, האחראי על ייעוץ משפטי לחקיקה וזכויות אדם - "ביטול נבחרת הדירקטורים בחברות ממשלתיות: שחיתות ופגיעה בשוויון", שמסביר ומנתח את ההשלכות של התופעה.

דירקטורים בחברות ממשלתיות צריכים לעמוד בתנאי כשירות מקצועיים הקבועים בחוק, ואם יש להם זיקה פוליטית לשר הממנה, עליהם להראות כשירות מיוחדת בתחום פעילות החברה אליה מבקשים למנותם, שתצדיק את המינוי חרף הזיקה. זאת על מנת שחברות ממשלתיות יתנהלו באופן כלכלי ומקצועי מיטבי.

ברגע שהמינויים יתבצעו על פי נאמנות פוליטית לשלטון כקריטריון מוביל, גם כל שאר ההחלטות וההתקשרויות יוכפפו לעיקרון הזה. המשמעות לתפקוד תקין וחוקי של החברות הממשלתיות ולמעמדן ולאמון שירכשו להן בארץ ובעולם איזומה.

אמסלם דורש, בין היתר, לבטל נוהל שקובע כי מתן בונר-סים לבכירי החברות, שעלותם יכולה להגיע עד לגובה שש משכורות, מותנה בעמידה ביעדים שהדירקטוריונים השר-נים קובעים בתחילת השנה. במילים אחרות, בעלי משרה מטעם יוכלו לקבל תוספת של מאות אלפי שקלים בשנה בהכוונת השרים הממונים עליהם, ללא כל מבחן ופיקוח אמיתי.

.....

שחיתות חברות ממשלתיות היא סממן מובהק של מדינות שעברו ריקון דמוקרטי דוגמת הונגריה ופולין, שלא לדבר על מדינות אוטוריטריות על מלא כמו רוסיה. ישראל עוד לא שם בינתיים, אבל כבר סובלת מתת תפקוד קשה של החברות הממשלתיות בגלל התעמרות הממשלה הנוכחית: מאות בעלי תפקידים חסרים, ל-40 חברות אין קוורום חוקי בדירקטוריון, ו-30 חברות מתנהלות ללא יו"ר.

במקום לקדם ולבסס מצוינות בחברות, אמסלם בוחר בגאון ללכת אחורה, דוחף את החזון שלו עוד מימי ממשלת נתניהו-גנץ, ואין ראש ממשלה אחראי שעומד בדרכו.

בזמנים אחרים מוטב היה לשריין את נבחרת הדירקטורים בחקיקה, כרגע זה בלתי אפשרי. ועדיין, אסור לאופוזיציה, למחאה ולציבור הרחב, לאפשר לאמסלם להשלים את משימת חייו המושחתת. ●

בקיצור: רשות החברות הממשלתיות אחראית על עשרות חברות, עשרות אלפי עובדים ומאות מיליארדי שקלים. הניסיון של השר דוד אמ-סלם להשתלט עליה, הוא חלק ממהלך שכל כולו פתיחת השערים לשחיתות ממוסדת.

בצל הכותרות הבומבסטיות הבלתי פוסקות על החקיקה של הממשלה והמחאה, מסתתרות בין הדיווחים כותרות אחרות, שמטפטפות בעקביות מציקה, בעיקר מסביבתו של דוד אמסלם.

עד כה הוא הספיק להדיח בפעולה משותפת עם שר התק-שורת את יו"ר דירקטוריון הדואר המוערך מישאל וקנין; לגלות לאכזבתו שהניסיון למנות את האחייך של יעקב בר-דוגו לתפקיד משפטי בכיר בנתיבי ישראל לא צלח ונחסם בידי הדרג המקצועי ברשות; לנסות בעקשנות ובסבלנות להשתלט על רשות החברות הממשלתיות, שנמסרה לדרי-שתו לאחריותו המיניסטריאלית; להתעמת ללא הפסקה עם מנהלת הרשות מיכל רוזנבוים ואז להודיע לה קבל עם ועולם "לא לפנות אליי יותר, אלא לחברך הטוב ושותפך לפוטש, המשנה ליועצת המשפטית עו"ד גיל לימון"; ובשעת כתיבת שורות אלו, לנסות לפטר אותה מתפקידה.

לצד כל אלה, הוא חותר ללא הרף לחיסול "נבחרת הדירק-טורים" השנואה עליו במיוחד, בצד הוועדה לבדיקת תקי-נות המינויים בחברות. מבחינתו, שייעלמו שתיהן סוף סוף מהנוף, ולא יפריעו לו להפוך משר ממונה לשר ממנה. על ספידים.

.....

מבט בעין צלולה, יגלה שמדובר בעוד חזית של המהפ-כה המשטרית - אחת החזיתות המסוכנות והמושחתות ביותר. רשות החברות הממשלתיות אחראית על 71 חברות, המופקדות על נכסים בשווי של למעלה מ-235 מיליארד שקל, מעסיקות 57 אלף עובדים ומנהלות חלק מהמערכות האסטרטגיות החשובות ביותר של ישראל, ובכללן מים, חשמל, תחבורה, נמלי ים, תשתיות, בריאות וייצור וייצוא ביטחוני.

אין צורך להסביר למה פוליטיזציה כמעט מוחלטת של נו-שאי משרה בחברות הללו הרסנית עבורן ועבור האינטרס הציבורי, ולמה השחיתות לא תיעצר על מפתנן, אלא תשלח